

Кога ще дойде краят?

Беше пролет, но аз мечтаех да е лято – за топлите нощи, морето и бриза. Беше лято, но аз мечтаех да е есен – за земята, покрита с килим от цветни листа. Беше есен, а аз мечтаех да бъде зима – за духа на очакване, светлините и снежния блясък. Беше зима, а аз отново имах мечта – да бъде пролет и копнеех за ухание на люляк, зюмбюл и кокиче.

Сред богатата палитра от чувства, оцветяващи в нюанси и сенки крехката ни душевност, сигурно и това ни е познато – усещането за неудовлетвореност, сякаш нещо малко не ни достига и ни дели от пълното щастие.

Ако само успея да разреша проблема, който ме измъчва сега, ако преодолеем кризата, в която съм изпаднал, ако се отърва от грижите, които са ме обзели... веднага ще се променя и ще бъда щастлив.

Съвсем близо сме до сезона, в който вярата ни, че се случват чудеса, се усилва, когато вълните на надежда и радост ще залееят съзнанието ни, изтривайки всяко противоречие и тъмен контраст. Почти на финала на отиващата си литургична година, там, където условно поставяме края, идва ред на новото начало и подновените блянове и мечти. Скоро ще се потопим в трепета на радостното очакване, но и ясно ще си припомним, че

всъщност ни е дадено да живеем в пасажа между Първото и Второто слизание на Христос на земята – пасажа на вторите шансове.

Днешното Евангелие до известна степен е прилично сложно и провокативно за нас, които обичайно търсим и задължително искаме да намерим логика и разумни отговори на въпросите, които ни вълнуват.

Исус днес ни разказва сценария на последното време, описвайки пред очите ни доста живописна картина. Думите Му за края на света са плашещи и пробуждат в нас емоции, които се преплитат с любопитство, вълнение и тревога: „В онези дни, след оная скръб, слънцето ще потъмнее и месечината не ще даде светлината си, и звездите небесни ще изпаднат, и силите, които са на небето, ще се разклатят.“

Когато Той се завърне отново, независимо дали сме живи или мъртви, знаем, че ще бъдем съдени и тази вяра редовно изповядваме на глас: „И пак ще дойде със слава да съди живите и мъртвите и Царството Му няма да има край...“

Помним предупрежденията на учителите за предстоящото изпитване, на което ще бъдем оценявани и подготвени, или не, този ден за равносметка на усилията, които сме положили идва.

По същият начин Исус ни предупреждава да бъдем в очакване, да се събудим, да се потрудим и да се подготвим добре за полагането на най-сериозния житейски изпит.

Край на света и съдният ден е възможно да са все още далече, но край на нашето земно съществуване е колкото неизвестен, толкова и приближаващ се и реален, когато светлината дори и да не изгасне в света, ще изгасне за нас.

Когато се страхуваме, че слънцето, което ни огрява, ще помръкне и сме уязвими, започваме да виждаме живота си като на филм и бърза прожекция – отминалите щастливи и тъжни събития, отекващи в мислите ни; стари грехове, пулсиращи в съвестта ни; пропуснати възможности и празни суети и тревоги; натезаващи в душите

ни... и тогава единственото ни желание е времето просто да спре и само да спре, за да получим втори шанс от Бога.

Всъщност картината от днешното Евангелие е страховита само на пръв поглед и преди да сме размислили, осъзнали и приели това напомняне, че животът на всички ни е служение към Един Всемогъщ Бог на Милосърдието и Вторите Шансове.

Житейската ни история и свидетелство за личната ни среща с Него сигурно е вълнуваща. Някои от нас са отгледани и възпитани в семейства на вярващи християни и винаги са се старали да водят благочестив живот, други, макар и познали Исус още в ранната си възраст, са преминали и дълъг период на отдалечаване от Него, а след това са се завърнали като блудни синове, получавайки втори шанс. Трети, изобщо незнаещи историята на спасението, може да са живяли деструктивно в продължение на години, но в крайна сметка и те са получили втори шанс.

Това не е изненада за нас, защото списъкът на библейски герои, получили втори шанс, е дълъг, като започнем с Авраам и завършим със свети Петър, но какъвто и да е бил пътят на вярата и познанието ни за Небесния ни Баща, всички сме имали преживяване, след което с благодарност и облекчение сме си поемали дълбоко въздух с ясното съзнание, че ни се дава втори шанс за живот.

Успокоение след силна тревога поради очакване на резултати за здравословното ни състояние, нова работа след дълго и напрегнато търсене, стабилизиране на отношенията в брака ни и ново начало, успешно положен изпит след сериозни усилия и още дълъг списък със събития и моменти, в които сърцето ни буквално се е свивало от страх.

Бог обаче не иска да ни вижда разтревожени и изплашени, дори и пред очите ни наяве да се сбъдва картината на Армагедон, защото Евангелската история е радостен призив към нас – история на спасението, на пълното щастие и победата.

Кога ще дойде краят? Много несбъднати предсказания са изречени в хода на вековете. Никой не знае, нито Ангелите, нито Христос, а само Отца, но докато това се случи, ние оставаме тук на земята, за да изживеем живота си в пасажа на вторите шансове.

Достатъчно е само да осъзнаем кои сме и накъде сме се запътили.

Намирайки се във фрагмента от време между Първото и Второто слизание на Христос на земята, между Неговото Въплъщение и приближаващия край, разбираме, че това са дни, в които се води не битка, а истинска война между доброто, което накрая ще победи и злото, което ще бъде победено.

Затова трябва да помним, че на всички ни е даден втори шанс да смекчим сърцата си като плодовете на смоковницата и имената ни да останат изписани на небесата, а дотогава можем да се радваме, че е пролет, лято, есен или зима, защото открихме и запазихме в сърцата си най-големия бисер и днес можем да възкликнем с радост към Бога: „Ела, Господи Исусе!“